

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

**Δ΄ Κυριακή Νηστειῶν (Μάρκ. θ΄,17-31)
(14η Ἀπριλίου 2013)**

Στὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ συναντᾶμε ἕνα πονεμένο καὶ δυστυχημένο πατέρα νὰ ἀμφισβητεῖ τὴ δύναμη τοῦ Κυρίου. Τὰ λόγια του ἔδειχναν μία ἀμφιβολία γιὰ τὴ θεραπευτικὴ ἱκανότητα τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν μὲ σπαραγμένη καρδιὰ ὀδήγησε τὸ ἐπιληπτικὸ του παιδὶ στὸν Κύριο, γιὰ νὰ τὸ θεραπεύσει, εἶπε ἀπερίσκεπτα στὸν Κύριο: « εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν».

Μὲ τὴν παρατήρηση ὅμως τοῦ Κυρίου πῶς, ἂν πιστεύει, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ αὐτὸν ποὺ πιστεύει, τότε δὲν κρατήθηκε ὁ πατέρας, γιὰτὶ κατάλαβε τὸ λάθος του. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ξέσπασε μὲ μία κραυγὴ γεμάτη συντριβή, μεταμέλεια, συγγνώμη καὶ ὁμολογία: «πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῆ ἀπιστία». Δηλαδή ὄχι μόνο ἐπανορθώνει τὸ λάθος, ἀλλὰ ὁμολογεῖ πίστη στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσει μεγαλύτερη πίστη. Καὶ τὸ θαῦμα ἐγένε, γιὰτὶ νίκησε ἡ πίστη του. Τὸ παιδὶ θεραπεύτηκε.

Ἡ ζωὴ τῆς πίστεως ὅμως περνᾶει στιγμὲς πολὺ δύσκολες. Κάποτε φαίνεται νὰ μᾶς ἐγκαταλείπει. Καὶ ἀναρωτιόμαστε: «Ποῦ εἶναι ἡ πίστη;» Ἀλλὰ ὅπως στὸ στάδιο ὁ ἀθλητὴς κουράζεται, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀντοχὴ του, ἔτσι κι ἐμεῖς στὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καλούμαστε νὰ δείξουμε τὴν ἴδια ἀντοχὴ. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος μᾶς λέγει: «Τὸ πάντων μέγιστον τῶν ἀγαθῶν, τὸ στερρῶς τῆς εἰς τὸν Θεὸν ἔχεσθαι πίστεως». Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὅταν κάποτε ζήτησαν ἀπὸ τὸν Θεό: «Πρόσθετε ἡμῖν πίστιν». Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἰκεσία ἀπευθύνει στὸν Χριστὸ ὁ πατέρας τοῦ ἐπιληπτικοῦ νέου: « βοήθει μου τῆ ἀπιστία ».

Εἶναι δυνατόν ἐμεῖς νὰ μὴν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ψυχικὴ τόνωση καὶ θεία ἐνίσχυση; Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ποθεῖ ὁ καθένας μας σὰν τὸν Στέφανο νὰ εἶναι «πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως;» Ὅπως γιὰ τὴν τόνωση τῆς σωματικῆς μας υγείας ὑπάρχουν βιταμῖνες, φάρμακα καὶ τροφὲς μὲ περισσότερες πρωτεΐνες, ἔτσι καὶ ἡ τόνωση τῆς πίστεως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πνευματικὲς βιταμῖνες καὶ πρωτεΐνες. Ποιὸς θὰ μᾶς τὶς δώσει; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Λυτρωτὴ; Ἡ ἀγάπη Του μᾶς ἔδωσε τὴν Ἐξομολόγηση, τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὴν προσευχὴ, τὸ θεῖο καὶ αἰώνιο βιβλίον Του.

Μᾶς δίνει ἀκόμα πιστοὺς φίλους καὶ ἀδερφοὺς. Δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ καταποντιστοῦμε στὸ

πέλαγος τῆς ἀπόγνωσης καὶ τῆς ὀλιγοπιστίας. Ἡ φωνὴ του γλυκεῖα καὶ σωτήρια ἀκούγεται στὶς ὥρες τοῦ κινδύνου: «Θαρσεῖτε ἐγὼ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε». Εἶναι πολὺ κοντὰ μας καὶ μᾶς σώζει. Ὅταν πονοῦμε, μᾶς παρηγορεῖ. Ὅταν πέφτουμε, μᾶς σηκώνει. Ὅταν πᾶμε νὰ χάσουμε τὴν ἐλπίδα, μᾶς δίνει φτερά.

«Οἱ ὑπομένοντες στὸν Θεὸν θὰ πάρουν τέτοιες δυνάμεις, πὺ σὰν ἀετοὶ γοργόφτεροι θὰ πετάξουν ψηλά. Ὅσοι ἐμπιστεύονται τὶς δυνάμεις τους στὸν Κύριο θὰ νικήσουν. Ἄν εἶναι ἄλαλοι, θὰ μιλήσουν. Ἄν εἶναι χωλοὶ, θὰ περπατήσουν. Ἄν εἶναι τυφλοὶ, θὰ διανοιχτοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τους». Δυνατὴ καὶ γεμάτη ἐλπίδα ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ: « Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνεμῆναι καὶ γόνατα παραλελυμένα... ἰσχύσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε». Ποιὸς ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ δὲν παίρνει καινούργιες δυνάμεις;

Νικητὴς δὲν εἶναι ἐκεῖνος πὺ βρίσκεται πάντα σὲ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, ἀλλὰ ἐκεῖνος πὺ νικᾷ μὲ τὸν ὄπλισμὸ τῆς πίστες του στὸν Θεό. Ἄν μᾶς ἐπιτεθεῖ ἐχθρὸς ἰσχυρὸς, ἀσπίδα μας ὁ Θεός. Ἄν χάσουμε τὸν δρόμο μας, ὁ Κύριος θὰ ἔρθει νὰ μᾶς δείξει τὴ σωστὴ πορεία καὶ νὰ γίνει ὁ ὁδηγὸς μας.

Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε: Οὔτε ἀρρώστιες οὔτε θλίψεις οὔτε ἐμπόδια καὶ δοκιμασίες οὔτε πειρασμοὶ κι ἀναποδιὲς θὰ μᾶς κλονίσουν, ἂν ἐμεῖς ἔχουμε βαθειὰ τὴν πίστη μας σὲ Αὐτὸν πὺ εἶναι ὁ Παντοδύναμος, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου.

Ἡ φράση τοῦ πατέρα τοῦ ἐπιληπτικοῦ νέου: «πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ», στὶς ὥρες τῶν δοκιμασιῶν μας ἂς ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἀπὸ μᾶς καὶ τότε θὰ δοῦμε κι ἐμεῖς τὴν ἀνταπόκριση τοῦ Θεοῦ ἄμεσα καὶ ἀποτελεσματικὰ μὲ τὶς γνωστὲς φράσεις τοῦ Κυρίου: «Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν»· καὶ «ἡ πίστις σου σέσωκε σέ».

π. Κ.Σ.

[dkpdf-button]